

SENTÈNCIA 2000-08 DE 3 DE MARÇ DE 2000

RESPONSABILITAT PATRIMONIAL DE L'ADMINISTRACIÓ. Danys ocasionats en un dipòsit de material de desguàs per màquines de treballs públics. PROVA DELS FETS CONSTITUTIUS DEL PERJUDICI. Correspon a qui els al·lega.

Ponent : M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- La Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, en la sentència número 99-52, de 6 de juliol de 1999, va donar lloc parcialment a la demanda promoguda pel Sr. J.A.B., va anul·lar l'acte presumpte del Govern que desestimava la petició d'indemnització per responsabilitat patrimonial i va condemnar-lo a abonar al demandant la quantitat de 2.665.000 pessetes, més l'interès legal a comptar de la data de fermesa de la sentència.

2.- Contra la sentència esmentada va interposar recurs d'apel·lació la representació processal del demandant, mitjançant un escrit presentat el 12 d'octubre de 1999. En el seu escrit, l'apel·lant només mostra la seva disconformitat amb la quantia reconeguda com indemnitzable per la sentència, i demana la condemna a l'abonament de la xifra reclamada en la primera instància, que era de 35.875.000 pessetes.

3.- Un cop feta la designació de magistrat ponent, de l'escrit esmentat se'n va donar trasllat a la representació del govern, que el contestà el 29 d'octubre de 1999, demanant la desestimació del recurs d'apel·lació i la confirmació de la sentència.

4.- Les parts van demanar la substitució de la vista oral pel tràmit de conclusions escrites, que van formular el 25 i 22 de novembre, respectivament, quedant tot seguit les actuacions vistes per deliberar i decidir.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39,3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Els perjudicis la quantificació dels quals és objecte d'aquesta segona instància té origen en les actuacions materials que les màquines de treballs públics del Ministeri d'ordenament Territorial van haver de dur a terme en el terreny propietat de l'apel·lant, anomenat "T", a l'Aldosa de Canillo, malmetent una part del material de ferralla i de desguàs que hi tenia dipositat.

La sentència de la Batllia fa una correcta aplicació de l'article 51 del Codi de l'Administració, que atribueix a l'Administració, en casos d'extrema urgència, la

facultat d'utilitzar mesures d'execució forçosa per evitar un perill greu, sense perjudici de la responsabilitat patrimonial de l'Administració que se'n pugui derivar.

Tercer.- La part demandant va presentar un informe en la primera instància que xifrava els perjudicis reclamables, tenint en compte els vehicles de desguàs i material similar que hi havia en el lloc, en 35.875.000 pessetes, i la sentència de la Batllia, a partir de la prova pericial practicada, valora el material malmès per les màquines en 665.000 pessetes més 2.000.000 de pessetes, que és el valor de restitució del lloc a l'estat anterior.

En l'escrit d'apel·lació la part agent demana novament la quantitat sol·licitada en la primera instància, tenint en compte que, segons diu, el material destrossat no és ferralla sinó material de desguàs, i que el peritatge judicial es va dur a terme transcorregut molt temps des de l'esdeveniment dels fets.

Per resoldre la qüestió plantejada cal partir d'allò previst en l'article 58 paràgraf segon del Codi de l'Administració, en el sentit de que "Per donar lloc al dret a la reparació el perjudici ha de ser cert". En conseqüència, qui al·lega el perjudici ha de provar els fets que el constitueixen, la qual cosa es tradueix, en aquest cas, en demostrar la preexistència del material, les característiques del mateix i la destrossa produïda per les màquines que van haver de passar pel terreny on estava dipositat. Cap d'aquestes coses ha estat objecte de prova fefaent a partir de documents que acreditin el valor del material dipositat i de proves immediatament obtingudes sobre l'estat en què va quedar després d'haver passat les màquines pel terreny.

Allò que es demana per l'apel·lant és fruit d'una valoració feta amb molta posterioritat en funció del material hipotèticament dipositat i el possible dany que li pogués ocasionar el pas de les màquines. No resulta en absolut acreditada la xifra reclamada per l'agent, i resulta molt més adequada a les circumstàncies del cas la que ha recollit la sentència de la Batllia, que es confirma amb desestimació del recurs d'apel·lació.

Quart.- No hi ha mèrits per una condemna al pagament de les despeses d'aquesta segona instància.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix desestimar el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal del Sr. J.A.B. contra la sentència de la Secció Administrativa de la Batllia, número 99-52, de 6 de juliol de 1999, que es confirma sense fer especial pronunciament sobre el pagament de les despeses d'aquesta instància.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.